

- GALASI PÉTER–KERTESI GÁBOR [1988]: Patkányverseny a korrupciós piacon. *Közgazdasági Szemle*, 7–8. sz.
- GALASI PÉTER – KERTESI GÁBOR [1991]: A hálalpenz ökonómiája. *Közgazdasági Szemle*, 3. sz.
- HADAS MIKLÓS. [1993]: Racionális döntések elmélete és újmessianizmus. BUKSZ, nyári szám.
- HELMICH, D. – SZÁNTÓ Z. – TÓTH M. [1991]: A racionális döntések és játékok elmélete (Magyar nyelvű irodalom). Replika, 4. sz..
- KOVÁCS JÁNOS MÁTYÁS. [1984]: A reformalku sűrűjében. *Valóság*, 3. sz.
- SZÉP JENŐ – FORGÓ FERENC [1972]: Bevezetés a játékelméletbe. *Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó*, Budapest.

Vincze János

Van-e magyar út az elméleti közgazdaságtanban?

Kiindulási pontom az a megfigyelés, hogy számos magyar közgazdász – köztük ezen írás szerzője is – úgy érzi, hogy van különbség a jelenlegi magyar és a „nyugati” közgazdaságtan között, és az a feltevés, hogy nem csupán érzécsalódásról van szó. Ez azonban nem jelenti feltétlenül azt, hogy pontosan meg tudjuk fogalmazni ennek a különbségnek a mibenlétét. Jóllehet kételyeim vannak a vállalkozás realizálhatóságát illetően, az alábbiakban mégis kísérletet teszek arra, hogy megfogalmazzam azt, hogy miben látom a különbség „lényegét”. Egy ilyen összehasonlítás során szükségképpen elsikkadnak az összehasonlítandó „aggregátumokon” belüli finom különbségek. A műfaj korlátain belül legfeljebb azt remélhetem, hogy észrevételeim inspirálóan hatnak az olvasókra; magukra, illetve másokra ismernek azokból, de semmilyen olyan bizonyítékkal nem tudok szolgálni, amely alapján el kellene fogadniuk megállapításaimat.

Véleményem szerint az igazi különbséget a stílusban, a kérdésfeltevések, a közgazdasági problémák megközelítési módjában kell keresnünk. A „nyugati” közgazdaságtan akkor fogja meghódítani a magyart, ha a magyar közgazdászok többsége elsajátítja az arra jellemző általános stílust, és nem akkor, amikor a magyar közgazdászok valamennyien híveikül szegődnek kurrens, bizonyos szubsztantív módon leírható nézetrendszereknek. A ma forgalomban levő elméletek (netán paradigmák) ugyanis nem általánosan elfogadottak a világ egyetlen részén sem, mégis azt tapasztaljuk, hogy új klasszikusok és új keynesiánusok, valamint a tökéletes és korlátozott racionalisták között igenis van – mégpedig gyümölcsözőnek tekinthető – kommunikáció. Sőt mi több, figyelmes szemlélő azt is észreveheti, hogy egyes kutatók gyakran csak nehezen illeszthetők be ezekbe a nagy iskolákba vagy általános paradigmákba, s tevékenységük bizonyos részeiben egymással szigorúan véve nem összeegyeztethető gondolatkörökkel is kísérleteznek. Ennek oka lehet persze az egyszerű következtelenség vagy a személyes gondolati „fejlődés”, de – érzésem szerint – jórészt a tudományos gondolkodásnak abból az alapvetően agnosztikus szemléletéből származtatható, amely a modern tudományokat általában, valamint a „nyugati” modern közgazdaságtudományt is jellemzi.

A továbbiakban először azt szeretném összefoglalni, hogy véleményem szerint mi jellemzi a modern nyugati közgazdaságtan stílusát. Úgy gondolom, hogy amit leírok, számos ponton jellemzi a mai empirikus tudományos gondolkodást általában is, és meglehetősen bizonyos vagyok abban, hogy leírásom túrhetően pontos képe a *mainstream* közgazdasági gondolkodásnak, amely kialakított bizonyos olyan stílusjegyeket, amelyek pél-

dául a természettudományokra nem jellemzőek. Ezután megvizsgálom azt a kérdést, hogy mi okozta a magyar közgazdaságtan különütasságát, és mik ennek a főbb jellemzői. Legvégül pedig némi tudománytörténeti előrelépést kísérek meg a témához illően „puha” formában.

A modern közgazdaságtan stílusa

Három kérdéskört emelek ki: 1. az empiriával kapcsolatos attitűdöt, 2. az elmélet és a modellek szerepének értékelését, végül pedig 3. a vizsgálható problémáknak és a tudományon belüli munkamegosztásnak a kapcsolatát.

1. A közgazdaságtan empirikus tudomány, amelynek végső célja a predikció, jóllehet gyakran ennél kevesebbel is be kell érnie. Ez a kevesebb néha egyszerűen a tények magyarázata vagy akár csupán érdekes jelenségek felfedezése is lehet. Mivel az ellenőrzött kísérletezés lehetőségei nagyon korlátozottak – bár az úgynevezett kísérleti közgazdaságtan (*experimental economics*) fejlődésével egyre kevésbé azok – az empirikus közgazdaságtannak matematikai statisztikai (értsd ökonometriai) eszközöket kell használnia. Az egyedi jelenségek vizsgálata szükségképpen kevésbé megbízható eredményeket szolgáltat, mint azok az eljárások, amelyekben nagyszámú adatot vagyunk képesek valószínűségi számításokon alapuló eszközökkel feldolgozni. Sztorik, esettanulmányok érdekesek ugyan, de leginkább elméletek generálására alkalmasak (heurisztikus funkció), ám egyedi történetekkel semmilyen elmélet nem igazolható, illetve egy-egy sikeres vagy sikertelen egyedi predikció nem vehető igazán komolyan. (Az „igazolható” kifejezést csupán az egyszerűség kedvéért használtam, ma már jól beépültek a közgazdasági gondolkodásba az igazolhatóság korlátaival kapcsolatos tudományfilozófiai megfontolások.)

2. Mivel a tapasztalattal való összevetés eleve nem valósulhat meg egy elméleti keret feltételezése nélkül, ezért szükséges absztrakt teóriákhoz folyamodni, amelyekben a pontosság és interszubjektivitás miatt a matematikai forma elengedhetetlen. A leghagyományosabb közgazdasági problémák egyébként is szinte kínálják magukat a matematikai kifejezésmódnak, hiszen mennyiségekkel, csökkenéssel, növekedéssel foglalkoznak. Gondolataink nemcsak egyértelművé és világosabbá, hanem pontosabban kommunikálhatóvá is válnak, ha – legalább részlegesen – matematikai nyelven fogalmazzuk meg őket. (Egyébként semmilyen, még tisztán matematikai kommunikáció sem tudja nélkülözni a természetes nyelvek használatát.) A matematika azonban nemcsak kifejezésmód (nyelv), hanem a felfedezés eszköze is. Bizonyos következtetésekre valószínűleg képtelenek lennének eljutni, ha nem matematikai formában fogalmaznánk meg elméleteinket. Sőt egy ennél erősebb állítás is igaz: a matematika és a természetes nyelvek közötti fordítás nem valószínűsíthető meg tökéletesen, vannak olyan gondolatok, amelyek egyetlen megfelelő kifejezési formája matematikai.

3. A tudomány művelői között létezik egy bizonyos munkamegosztás. Az elméleti kutatók, empirikus közgazdászok, gyakorlati közgazdászok, statisztikusok, matematikusok gyakran csak részproblémákkal foglalkoznak, és kevesen vannak, akik energiájukat minden egyes részterületen kifejtik. A felmerülő kérdéseket igyekeznek kimerítően, tulajdonképpen „öncélúan” elemezni, függetlenül attól, hogy várnak-e valamilyen „externális” hatást. (Az analitikus képességek kiemelkedő helyet foglalnak el azok között az adottságok között, amelyeket az egyetemeken lényegesnek tartanak ahhoz, hogy valaki magasabb tudományos fokozatot szerezhessen.) A fontos azonban az, hogy a részterületek között van kommunikáció, illetve vannak olyanok, akik több részterülethez értenek, és képesek közvetíteni a specialisták között.

A magyar „különút”

Fő állításom az, hogy ami a hazai közgazdaságtudományt alapvetően megkülönbözteti a „nyugatitól”, az a fentebb leírt, a modern tudományokra jellemző általános stílusnak a hiánya, illetve beépületlensége. Ennek a hiánynak a magyarázatához vissza kell nyúlunk a múltba, az 1990 előtti évtizedek sajátosságaiban, történéseiben kell keresnünk azt. Vélhetőleg egy ilyen „különutas” fejlődés feltétele volt egy viszonylagos elszigeteltség, vagyis az, hogy a magyar közgazdászoknak nem kellett a világpiacon versenyezniük. Azonban a különút sajátosságainak megértéséhez találnunk kell konkrét tényezőket is. A teljesség igénye nélkül három fontos momentumra szeretném felhívni a figyelmet.

1. A legnyilvánvalóbb talán a marxizmus szerepe, a hivatalosan marxistának nevezett közgazdaságtan befolyása az oktatásban, s ennek következtében nem elhanyagolható hatása a közgazdászok gondolkodására. Nem érdemes itt avval foglalkoznunk, hogy a szocializmus vagy a kapitalizmus közgazdaságtana című tankönyvek mindenkor mennyire voltak igazi vagy jó marxisták, mennyire tükrözték hűen Marx elméletét vagy intencióit. Akármit is gondol valaki ezekről a kérdésekről, vélhetően egyet kell értsen abban, hogy – megint csak a stílus tekintetében – a marxi elmélet és ezek a tankönyvek hasonlóak voltak egymáshoz. (Egy másik kérdés, amire megfelelő ismeretek hiányában nem tudok választ adni az, hogy ennek a közös stílusnak a gyökerei pontosan hova vezethetők vissza.) Közös jellemzőjük volt, hogy nem voltak apró, megfogható céljaik, analitikus problémáik, hanem inkább nagy, átfogó, mindent megmagyarázó elméletek kialakítására törekedtek. Ez alapvetően ellentétes a modern közgazdaságtudomány nézőpontjával, amely képes sok erőfeszítést áldozni olyan „kisszerű” problémák vizsgálatára is, mint például az hogy a keresleti függvényekből alkotott Slutsky-mátrix valóban szimmetrikus és negatív szemidefinit-e, és kevésbé tart vizsgálatra méltónak olyan kérdéseket, mint a munkásosztály relatív és abszolút elnyomódásának történelmi törvénye. Az igazi különbség véleményem szerint az, hogy egy marxista stílusú közgazdász valószínűleg sohasem tartaná érdekesnek az előző problémát, míg egy modern „nyugati” közgazdász lehet hogy érdekesnek tartaná az utóbbit, amennyiben valaki pontosan meg tudná fogalmazni azt, hogy mit is jelent a relatív és abszolút elnyomódás, és megfelelő elméleti és empirikus formát tudna adni a hipotézisnek. Ezenkívül a marxista típusú gondolkodók elméleti problémái között gyakran nagy szerepet kapnak a definíciós, a helyes elnevezésre koncentráló kérdések. A modern tudomány nominalista szelleme számára az ilyen kérdések nem lényegesek, a „jó” elnevezés legfeljebb az áru csomagolásának tekinthető, amely a marketing szempontjából lehet fontos, de nem lehet szerepe az elméletek megítélésében. Sőt a túlságosan hangzatos terminusok inkább gyanút válthatnak ki a kifejezendő gondolatok mélységét illetően. Tipikusan mondható továbbá az is, hogy számos hazai közgazdász a modern közgazdaságtan által elméletinek tartott problémákat pusztán technikai, módszertani jellegűnek tekintti. (Ezzel nem azt állítom, hogy nem léteznek pusztán technikai problémák, csak azt, hogy a jelző használata között jelentősek a különbségek.)

2. Egy másik, talán kevésbé nyilvánvaló tényező volt a szocializmus gazdaságának nehezen elemezhető volta. A magyar közgazdászok jelentős része ugyanis elfordult attól, hogy csak nagy elméletekkel foglalkozzon, és jobban érdekelték azok a megfoghatóbbnak tűnő problémák, hogy valójában hogyan is működik a gazdaság, amelyben élnek. Ugyanakkor ezek a problémák „nehezek” voltak, ugyanabban az értelemben, ahogyan például a szociológiai problémák általában nehezebbek, mint a közgazdaságiak. Nehézségen itt azt értem, hogy nem egykönnyen engedik meg az absztrakt elemzést, és a statisztikai megközelítésmód is erős korlátokba ütközik. Nem véletlen, hogy ma a közgazdaságtan egyik legfejlettebb részterülete a pénzügytan (*financial economics*), ami egyzersmind az egyik legegyszerűbb is. A pénzügyi követelések piacán ugyanis viszonylag

homogén, jól definiálható jószágokkal van dolgunk, a fejlett pénzüccal rendelkező gazdaságokban nagyszámú professzionális szereplő tevékenykedik ezeken a piacokon, akiknek motívumai eléggé kézenfekvők, valamint nagy tömegű, jól megfigyelhető, publikus adat teszi lehetővé a statisztikai elemzést. Azt is mondhatnánk, hogy ez a terület majdnem olyan egyszerű, mint mondjuk a kémia, ahol egy jól felkészült, szorgalmas kutatónak nagyon jó esélye van arra, hogy időről időre empirikusan releváns és új – ha nem is feltétlenül világrengető – eredményeket kapjon. A szocialista gazdaságok azonban sokkal nehezebben kezelhető képződmények voltak, a fenti egyszerűségi kritériumok egyike sem teljesült rájuk, s így nem csoda, hogy elemzésükkor a szokásos közgazdasági fogalmakkal nem lehetett nagyon messzire jutni. Az már csak személyes vélemény, hogy nem létezett olyan elmélet sem, amellyel messzibbre lehetett volna jutni. Így tehát sok szempontból érthető a magyar közgazdászok húzódozása a „nyugati” elméletek és stílus követségétől. Ugyanakkor valamely megközelítés alkalmazhatatlansága bizonyos problémákra, nem kell, hogy annak a megközelítésnek a teljes elvetéséhez vezessen. Sokak esetében azonban éppen ez történt. (Egyébként a nyolcvanas évekre kialakultak olyan elemzési eszközök, amelyek reményt adtak arra, hogy a szocializmus problémáit „közgazdasági” eszközökkel lehessen elemezni.)

3. Míg az első két ok jellemezte az összes volt szocialista ország közgazdaságtudományát, addig ezekhez Magyarország esetében hozzáadódott egy speciálisan helyi körülmény is, az hogy a „tradicionális” közgazdaságtan egyik nemzetközileg legnevesebb kritikusa a hatvanas évek végén magyar közgazdász, Kornai János volt. Jóllehet cseh és lengyel közgazdászok is jól ismerték az Anti-Equilibriumot, tapasztalatom szerint ők jóval kritikusabban álltak annak mondanivalójához, mint magyar kollégáik. Számos magyar közgazdász – érzésem szerint – Kornai János művével mintegy igazolni látta legrosszabb sejtéseit a nyugati közgazdaságtant illetően, és elégedetten vette tudomásul, hogy nem kell sokat törődnie vele. Ez egyébként Kornai ajánlásaival is ellentétes, hiszen ő könyvében hangsúlyozta az általa bírált elméletek jelentőségét, és azok megismerésének fontosságát minden közgazdász számára. A könyv interpretálása során elkövették azt a csúsztatást, hogy az általános egyensúlyelmélet kritikáját az absztrakt, matematikai modellek kritikájaként fogták fel, megint csak a szerző vélhető intencióival ellentétesen, hiszen Kornai később is tanulmányozott matematikai modelleket. Ugyanakkor az általános egyensúlyelmélet hatása a gyakorlati közgazdaságtanra, a makroökonómiaira vagy éppenséggel a pénzügytanra a hetvenes évektől bontakozott ki igazán, vagyis egy, a hatvanas évek végén írott könyv nem tudott teljes képet adni annak helyéről a tudományon belüli munkamegosztásban. Érzésem szerint mindmáig a „felnőtt” magyar közgazdászok többsége felszínes ismeretekkel rendelkezik a nyugati közgazdaságtanról, még annak tankönyvi anyagait sem ismeri jól, nemhogy a tankönyvekben nehezen leírható stílust, filozófiát.

A közös jövő

Lesz-e stílusváltás? Válaszom azt hiszem nem meglepő, és levezethető közgazdasági alapelvekből. Hosszú távon lesz stílusváltás, mivel a piac kinyílt, és a szereplők anyagi érdeke is ezt kívánja. A közgazdaságtan hasonlóan áll e tekintetben, mint a legtöbb szakma Magyarországon. A szakembereknek egyre inkább „világpiaci” követelményeknek kell megfelelniük – bár a munkaerő szabad áramlása korlátozott, s így komoly súrlódások lehetnek –, és csekély annak az esélye, hogy a világ többi része alkalmazkodjon hozzánk. Az oktatás és a kutatás hazai forrásainak csökkenésével egyre nagyobb részben külföldi pénzek finanszírozzák ezeket a tevékenységeket (lásd például TEMPUS, ACE